

"Tanítóink mondták: legyetek jó sókká, szövétnekekké, csillagokká."

"Legyetek jó sókká! Só jelképezi azt, hogy a mindennapi örömeket és bánatokat teljes szívből át kell tudni élni. A közösség kovásának kell lenni, hogy a körülöttünk lévők boldogulását segíthessük!

"Legyetek jó szövétnekekké! Szövétnek jelképezi azt az értelmiségi létet, amely segít a világot jobbá tenni. Segít a körülöttünk élő embereknek a nehéz helyzetekben, és "lámpásként" mutatja a tiszta és jó utat mindannyiunknak.

"Legyetek jó csillagokká! Csillag jelképezi azt, hogy a halálunk után is segítségül fordulhassanak hozzánk és életünkben tett cselekedeteinkkel, döntéseinkkel segítsük azokat, akik nehéz döntés előtt állnak. Úgy cselekedjünk életünkben, hogy példaképpé váljunk.

Mitől is volt más ez a doktori iskola, mint a többi? Mitől lett egy maroknyi különböző habitusú és személyiségű emberből egy egyre bővülő családi közösség?

Ez egyedül egy embernek volt köszönhető, akit nem csak a hallgatói, hanem sok kolléga is egyszerűen csak PROF-nak hívott, csupa nagybetűvel. Aki mindenkiben látott fantáziát, mindenkiben felfedezett valami egyedit és mindenkinek adott egy esélyt (és még egyet és még egyet...). Az ajtaja mindig, mindenki előtt nyitva állt. A mai rohanó világunkban ez szinte elképzelhetetlen. Hisz minden nap határidők, meetingek szorításában élünk. Amikor időpontot akartam kérni tőle, hogy beszéljünk, komoran csak annyit mondott a telefonba, hogy "...hozzám bármikor bejöhetsz pofikám. Az ajtóm mindig nyitva áll!..." És tényleg! Az Ő ajtaja fizikailag és mentálisan is mindig nyitva állt! Nem lehetett annyira elfoglalt, hogy ne lehetett volna bemenni hozzá bármilyen szakmai vagy magánéleti kérdéssel, problémával. Néha elég volt az, ha az ember beszélt vele, és az Ő nyers, őszinte stílusával lelket öntött belénk. De ha tanácsért mentünk hozzá, akkor is minden esetben őszinte volt. Kemény, rekedtes hangja mögött egy óriási szív rejtőzött. Ha első hallásra keményen is hangzottak szívből jövő, érzelmekben gazdag szavai, később képesek voltunk azok valós jelentését megérteni.

Lehet, hogy mindenkinek "Pofikám" volt a neve, de ismert és gyerekeiként szeretett minket – látta, ha valakit bántott valami és mindenkivel együtt örült, amikor valaki házasodott vagy családot alapított. Nem számított, hogy az esküvő vagy a keresztelő Pécsen vagy az ország egy távoli pontján volt. Ha hívták, Ő örömmel ment.

A közösségépítésének része volt a füstködös hétfői meeting éppúgy, mint a közös Karácsonyok és a kirándulások. A párizsi Louvre, a milánói dóm, de a dán sertéstelep, a svájci szennyvíztelep és a kárpátaljai szennyezett Tisza-part is. Ezek mind felejthetetlen, örök élményt jelentettek számunkra. A közös események soha nem Róla, hanem mindig rólunk és a közösségről szóltak, amit annyira szeretett. Neki az volt az élete, hogy bejárt oda, ahol sűrögtek-forogtak körülötte a pofikái. A neki szervezett születésnapokra sem azért jött el, hogy ünnepeljük, hanem hogy lásson minket, találkozzon és beszéljessen azokkal is, akik messzebbre sodródtak. Mert bizony jöttek olyanok is, akik időközben teljesen más területen, más városban dolgoztak. De jöttek, hogy találkozzanak Vele és egymással.

Mindenkiről igyekezett gondoskodni a képzés végeztével is, akár kutatási programokba történő bevonással, akár személyes vagy szakmai kapcsolatain keresztül. Mindig azt nézte, hogy nekünk mi lenne a jó. Megszámlálhatatlanul sokan vagyunk, akik ma nem itt lennénk, ha anno Ő nem karol fel

minket. A Vele közös munka adott lehetőséget arra, hogy tanuljunk és kibontakozzunk, és hogy azok az emberek is felfigyeljenek ránk, akikkel ma együtt dolgozunk.

Aktívan részt vett azokon az eseményeken, amelyet az Ő hallgatói szerveztek. Legyen az Rega activity a kiskocsmában vagy kötélhúzás a Malomvölgyben.

Nem sajnálta az energiát, ha arról volt szó, hogy szakmai kirándulásokat szervezzen. Célja volt, hogy megismertesse velünk a kinti világot. Minden esetben elvárta, hogy a "miérteket" figyeljük meg, és legyen saját logikus véleményünk, válaszunk a világ kérdéseire.

Egymásközti beszélgetésekkor, amikor szóba kerül a személyisége, mindig a végtelenül korrekt EMBER jut eszembe, akire mindig lehetett számítani. És legalább ennyire előttem van a férj, az apa és a nagypapa, akit imádtak az unokái. Ugyanolyan nagyszerű társasági ember volt laza, oldott környezetben, mint amennyire precíz és lelkiismeretes az oktatásban és a munkában.

Azok, akik közvetlenül ismerték tudják, hogy minden erejével a közösségért dolgozott, soha nem az egyéni érdekei, karrierje motiválták döntéseiben. Korrekt, őszinte szavai segítettek át mindannyiunkat a nehéz pillanatokon.

"Tanítóink mondták: legyetek jó sókká, szövetnekekké, csillagokká."

Professzor Úr!

A legjobb só volt, a legjobb szövetnek volt és a legnagyobb csillag lett számunkra!!!